

17. 2. 2010

ID: 60405

Zopakování důkazu

Zopakuje - li odvolací soud důkaz (výslech svědka), to ale k jiné skutečnosti, než tak učinil soud prvního stupně, nelze pak v rámci rozhodování odvolacího soudu k důkazu, provedenému soudem prvního stupně, bez dalšího, přihlídnout.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 4285/2008, ze dne 10.11.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně Z. Š., zastoupené advokátem, proti žalované V. O., zastoupené advokátem, o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 6 C 161/2005, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. května 2008, č. j. 16 Co 89/2008-143, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Dopisem ze dne 13. 7. 2005 žalovaná sdělila žalobkyni, že s ní podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce okamžitě zrušuje pracovní poměr. Důvod k tomuto opatření spatřovala v tom, že se žalobkyně v průběhu pracovního poměru dopustila „několika porušení pracovní kázně“ spočívajících v „opakovaném špatném vyúčtování tržby a neplnění pracovní náplně“ (za což byla žalobkyni dne 27. 1. 2005 a 30. 3. 2005 uložena „písemná důtka“, v druhém případě s upozorněním na možnost ukončení pracovního poměru) a že následně se po ukončení pracovní neschopnosti trvající od 4. 4. 2005 do 28. 6. 2005 nedostavila do zaměstnání s odůvodněním, že do 7. 7. 2005 bude čerpat dovolenou, ač „tuto neměla se zaměstnavatelem sjednanou“. Jelikož žalobkyně „ani po ukončení dovolené dne 8. 7. 2005 na svou směnu nenastoupila a do práce se dostavila až dne 12. 7. 2005“, považuje žalovaná jak „nenastoupení do zaměstnání po ukončení pracovní neschopnosti“, tak „absence v zaměstnání ve dnech 8. 7., 9. 7. a 10. 7. 2005“ za porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem.

Žalobkyně se domáhala, aby bylo určeno, že uvedené okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. Žalobu odůvodnila tím, že u žalované pracovala na základě pracovní smlouvy ze dne 30. 7. 2003 a „následného dodatku č. 1“ jako číšnice a že „přes jisté neshody“ týkající se neoprávněně udělené důtky v měsíci lednu, která však s okamžitým zrušením pracovního poměru nesouvisí, „vždy pracovala řádně a svědomitě“ a nedopustila se žádného jednání, které by mohlo být považováno za důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru. Na nástupu na řádnou dovolenou dne 29. 6. 2005 byly s žalovanou „předem dohodnuty“ a žalovaná proti tomu „neměla námitek“. Podle názoru žalobkyně bylo okamžité zrušení pracovního poměru následkem jejího nesouhlasu s rozvázáním pracovního poměru dohodou.

Okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem ze dne 8. 3. 2006, č. j. 6 C 161/2005-59, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech řízení 6.911,- Kč k rukám advokáta JUDr. J. F. Po zjištění, že písemné vyhotovení okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 13. 7. 2005 „splňuje náležitosti ustanovení § 55 zák. práce“, dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobkyně tím, že ve dnech 8. až 10. 7. 2005 bez omluvy nenastoupila na svou pracovní směnu, porušila pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem. Při hodnocení intenzity porušení pracovní kázně přihlížel k celkové situaci, která nastala mezi účastnicemi, i k osobě žalobkyně, která „se jeví jako labilní a nespolehlivá“. Podle názoru soudu prvního stupně, i kdyby bylo prokázáno tvrzení

žalobkyně, že jí žalovaná po jejím návratu z dovolené nehodlala přidělovat práci podle pracovní smlouvy, měla se žalobkyně po skončení dovolené dne 8. 7. 2005 řádně dostavit na svou pracovní směnu a teprve poté, co by jí na této směně žalovaná odmítla sjednanou práci přidělovat, „mohla situaci řešit v souladu se zákoníkem práce“. Jestliže se tak nestalo a žalobkyně vůbec na směnu nenastoupila, je „neomluvená 3-denní absence žalobkyně takovým porušením pracovní kázně, na které dopadá ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce“.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 9. 2006, č. j. 16 Co 180/2006-91, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 8.389,50 Kč k rukám advokáta JUDr. J. F. Odvolací soud z výsledků doplněného dokazování „vzal za prokázané“, že mezi účastnicemi proběhl dne 7. 7. 2005 telefonický rozhovor, „v jehož průběhu se účastnice dohodly na rozvázání pracovního poměru dohodou ke dni 8. 7. 2005“, a to poté, co žalobkyně nesouhlasila s rozvázáním pracovního poměru dohodou zpětně ke dni 28. 6. 2005. Na základě tohoto telefonického hovoru žalovaná ještě téhož dne navštívila žalobkyni v jejím bytě a přinesla jí písemnou dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 8. 7. 2005, kterou ovšem žalobkyně odmítla podepsat s tím, že si vše následně promyslela a že s ukončením pracovního poměru nesouhlasí. I když – jak odvolací soud zdůraznil – zákoník práce stanoví písemnou formu dohody o rozvázání pracovního poměru, „její nedodržení nesankcionuje neplatností (§ 242 odst. 2 věta druhá zák. práce)“. Jestliže tedy účastnice dne 7. 7. 2005 ústně uzavřely dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 8. 7. 2005, pak podle jeho názoru skutečnost, že žalobkyně následně s ukončením pracovního poměru nesouhlasila a odmítla podepsat písemnou formu této dohody, „nemůže nic změnit na platnosti ústně uzavřené dohody o rozvázání pracovního poměru ke dni 8. 7. 2005“. Protože za této situace v době okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 13. 7. 2005 již mezi účastnicemi neexistoval pracovní poměr, jednalo by se podle ustálené judikatury – jak odvolací soud dále uvedl – o neplatný právní úkon, neboť zrušovací projev vůle byl učiněn někým jiným než druhým účastníkem pracovního poměru. Určení neplatnosti takového právního úkonu se ovšem nelze domáhat žalobou podle ustanovení § 64 zák. práce, nýbrž pouze žalobou podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř., je-li na takovém určení naléhavý právní zájem. Jelikož však žalobkyně přes poučení soudu podle ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. svá tvrzení o existenci naléhavého právního zájmu nedoplnila, odvolací soud uzavřel, že „její žaloba nemůže být důvodná“.

K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 11. 3. 2008, č. j. 21 Cdo 1969/2007-126, rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vytknul odvolacímu soudu, že pro úsudek o vůli žalobkyně vycházel izolovaně jen z její, ne zcela jisté výpovědi a v ní použitých slovních vyjádření, která nejsou sama o sobě způsobilá být skutkovým podkladem pro závěr, že žalobkyně v průběhu telefonického rozhovoru s žalovanou, který se uskutečnil 7. 7. 2005, objektivně projevila vůli uzavřít s žalovanou dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 8. 7. 2005. Vysvětlil, jak měl odvolací soud při zjišťování skutkového základu věci ve vztahu k možnému skončení pracovního poměru mezi účastnicemi postupovat, a uzavřel, že zjištění, že „účastnice dne 7. 7. 2005 ústně uzavřely dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 8. 7. 2005“, nemá oporu v provedeném dokazování.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. května 2008, č. j. 16 Co 89/2008-143, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že „okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobkyni připsím žalované ze dne 13. 7. 2005, je neplatné“, a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na nákladech řízení před soudy všech stupňů 26.387,- Kč k rukám advokáta JUDr. P. H. Vycházejí ze zrušovacího rozsudku dovolacího soudu, znovu zhodnotil provedené dokazování a dovodil, že pracovní poměr mezi účastnicemi nebyl ukončen dohodou ke dni 8. 7. 2005. Zabývá se dále důvody, pro něž žalovaná dopisem ze dne 13. 7. 2005 okamžitě zrušila pracovní poměr se žalobkyní, dospěl k závěru, že žalobkyně vytýkaným jednáním neporušila pracovní kázeň, a proto ani nebyly splněny podmínky pro okamžité zrušení pracovního poměru podle § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce.

Vycházel přitom z toho, že praxe zaměstnavatele, podle níž zaměstnanec požádá o udělení dovolené a zaměstnavatel mu dá k čerpání dovolené souhlas, není v rozporu s ustanovením § 108 odst. 1 zák. práce, neboť „v tomto je totiž možno spatřovat určení doby čerpání dovolené“. Protože podle názoru odvolacího soudu bylo prokázáno, že účastnice se na uvedeném termínu čerpání dovolené (od 29. 6. do 7. 7. 2005) již v únoru 2005 ústně dohodly, tj. že žalovaná dala žalobkyni k čerpání dovolené v tomto termínu souhlas a žalobkyně v tomto termínu dovolenou také čerpala, nejednalo se ze strany žalobkyně o zaviněné porušení pracovní kázně. Výpověď žalobkyně v tomto směru byla totiž podporována dalšími důkazy, a to zejména výpovědí svědkyně G. Odvolací soud neshledal žádný důvod, který by věrohodnost výpovědi této svědkyně zpochybňoval (skutečnost, že svědkyně G. je přítelkyní žalobkyně, není sama o sobě dostatečným důvodem k závěru o nevěrohodnosti její výpovědi); pro úsudek, že účastnice se na termínu čerpání dovolené předem dohodly, svědčí i obsah dopisu žalobkyně ze dne 28. 6. 2005. Vzhledem k tomu, že (jak vyplynulo z korespondence mezi účastnicemi) žalobkyně odmítala nejen ukončení pracovního poměru dohodou, ale také převedení na jinou práci (z dojednané práce číšnice), nebyly splněny podmínky pro převedení na jinou práci podle § 37 zák. práce, a proto ani v tom, že žalobkyně odmítla vykonávat jinou práci a že se ve dnech 8. 7. až 10. 7. 2005 nedostavila do práce, nelze spatřovat porušení pracovní kázně.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalovaná namítá, že odvolací soud „vyhodnotil důvody pro okamžité zrušení pracovního poměru spočívající v absenci žalobkyně ve dnech 8. 7. až 10. 7. 2005 odchylně od soudu prvního stupně, aniž by mu vytkl jakékoliv pochybení či zřejmou nesprávnost“, že „nebere v úvahu důkazy, které nesvědčí pro jeho závěr“, že skutkové zjištění, že „dovolená žalobkyně byla dohodnuta, je v přímém rozporu s obsahem spisu a provedeným dokazováním“ a že závěr, že žalovaná převedla žalobkyni na práci uklízečky je po skutkové stránce „odporující obsahu spisu a provedenému dokazování. Nesprávný je i právní závěr, že žalobkyně nebyla z toho důvodu povinna docházet do zaměstnání. Absencí žalobkyně na pracovišti v době od 29. 6. 2008 do 7. 7. 2008 (správně od 29. 6. 2005 do 7. 7. 2005) se soud prvního stupně vůbec nezabýval a odvolací soud tak vycházel z jiného skutkového základu. Řešil tak tuto otázku „v prvním stupni“, čímž „porušil princip dvojinstančnosti civilního řízení“. Navíc nebyla žalovaná „ve vztahu k této problematice“ poučena ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1 o. s. ř. Navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 30. 6. 2009 (dále jen „o. s. ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1. 7. 2009 (srov. Čl. II bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je z části opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že předmětem dovolacího přezkumu je úkon, který měly účastnice učinit v červenci roku 2005 - podle ustanovení zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 12. 9. 2005, tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. [342/2005](#) Sb., o změnách některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o veřejných výzkumných institucích (srov. § 364 odst. 2 zák. č. [262/2006](#) Sb., zákoníku práce) - dále jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 53 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může okamžitě zrušit pracovní poměr jen výjimečně, a to pouze tehdy, porušil-li zaměstnanec pracovní kázeň zvláště hrubým způsobem.

S odvolacím soudem lze souhlasit v tom, že povinnost dodržovat pracovní kázeň patří k základním povinnostem zaměstnance vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 35 odst. 1 písm. b) zák. práce] a spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména ustanoveními § 73, § 74 a § 75 zák. práce), pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Má-li být porušení pracovní kázně právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Zákoník práce rozlišuje mezi soustavným méně závažným porušením pracovní kázně, závažným porušením pracovní kázně a porušením pracovní kázně zvláště hrubým způsobem. Porušení pracovní kázně nejvyšší intenzity (zvláště hrubým způsobem) je důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru nebo k výpovědi z pracovního poměru [§ 53 odst. 1 písm. b), § 46 odst. 1 písm. f) část věty před středníkem zák. práce].

Pracovní povinnosti jsou zaměstnanci stanoveny právními předpisy, pracovním řádem, pracovní smlouvou nebo pokynem přímo nadřízeného vedoucího zaměstnance. Jednotlivým kritériem pro všechny druhy těchto povinností je, že vyplývají z pracovního poměru nebo jiného pracovněprávního vztahu k zaměstnavateli; jednání zaměstnance, jímž nebyly porušeny povinnosti z pracovněprávního vztahu, nemůže být posouzeno jako porušení pracovních povinností.

V projednávané věci žalovaná zrušila s žalobkyní pracovní poměr (jak vyplývá z dopisu ze dne 13. 7. 2005) proto, že se žalobkyně po ukončení pracovní neschopnosti nedostavila do zaměstnání s odůvodněním, že do 7. 7. 2005 bude čerpat dovolenou, a že „ani po ukončení dovolené nenastoupila do práce ve dnech 8. 7., 9. 7. a 10. 7. 2005“. Odvolací soud opřel své (dovoláním napadené) rozhodnutí mimo jiné o závěr, že účastnice se na termínu čerpání dovolené žalobkyní (od 29. 6. do 7. 7. 2005) dohodly již v únoru 2005 ústně, že žalobkyně odmítala nejen ukončení pracovního poměru dohodou, ale také převedení na jinou práci (z dojednané práce číšnice), a že z toho důvodu se ve dnech 8. 7. až 10. 7. 2005 nedostavila do práce. Právě tyto skutkové závěry odvolacího soudu žalovaná v dovolání zpochybňuje a uplatňuje tak dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. (a tak je tomu v projednávané věci), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Jak uvedl dovolací soud již ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2008, č. j. 21 Cdo 1969/2007-126, za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o. s. ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplývaly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplývaly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor, nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Provedeným dokazováním je třeba rozumět jak dokazování provedené u soudu prvního stupně, tak i dokazování u soudu odvolacího.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o. s. ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je

provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry (např. namítat, že soud měl uvěřit jinému svědkovi, že některý důkaz není pro skutkové zjištění důležitý, že z provedených důkazů vyplývá jiný závěr apod.). Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Skutkové zjištění o tom, že žalobkyně se ve dnech 8. 7. až 10. 7. 2005 nedostavila do práce proto, že jí žalovaná sdělila, že ji překládá na práci uklízečky, a že jinou práci pro ni nemá, odvolací soud učinil - jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku - z výsledků dokazování (zejména z výpovědi svědků M. Š., F. H., A. P. a D. B., výpovědi obou účastnic, pracovní smlouvy ze dne 30. 7. 2003, dopisu ze dne 28. 6. 2005 a z další korespondence, kterou účastnice v rozhodném období mezi sebou vedly), které zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o. s. ř. Přesvědčivě vysvětlil, proč uvěřil v této části tvrzení žalobkyně („Výpověď žalobkyně je podporována výpověďmi svědků H., B. a P., které jsou shodné a na sebe logicky navazují, vzájemně se doplňují a ve spojení s obsahem dopisu žalované ze dne 28. 6. 2005 jednoznačně vyvracejí výpověď žalované, která naopak stojí osamocena. Výpověď svědkyně Š., zda, ve kterém období a v jakém rozsahu pracovala u žalované jako číšnice, nepovažoval za podstatnou, neboť sama o sobě nevypovídá nic o tom, zda žalovaná žalobkyni na úklidové práce převedla či nikoliv.“). Protože ostatní důkazy v tomto směru nepřinesly pro rozhodnutí věci podstatné poznatky, mají uvedená skutková zjištění odvolacího soudu oporu v provedeném dokazování; z odůvodnění napadeného rozsudku a z obsahu spisu je zřejmé, že odvolací soud pro uvedená zjištění vzal v úvahu jen skutečnosti, které vyplynuly z provedených důkazů a přednesů účastníků, že žádné skutečnosti, které v tomto směru byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo a které byly současně významné pro věc, nepominul a že v jeho hodnocení důkazů a poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků, není z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti logický rozpor, popřípadě že by hodnocení důkazů odporovalo ustanovením § 133 až § 135 o. s. ř. Rozebírá-li dovolatelka jednotlivé důkazy a skutečnosti jež v řízení v této souvislosti vyšly najevo, vytrhává jednotlivé skutečnosti a důkazy z jejich souvislostí a přikládá jim jiný význam, než jaký z procesu hodnocení důkazů vyplynul.

Naproti tomu však nelze souhlasit se způsobem, jakým odvolací soud dospěl k závěru, že účastnice se na termínu čerpání dovolené žalobkyní (od 29. 6. do 7. 7. 2005) dohodly ústně. Tento závěr učinil odvolací soud zejména na základě výpovědi svědkyně S. G., kterou učinila dne 8. 3. 2006 při jednání před soudem prvního stupně.

Jak vyplývá z ustanovení § 213 odst. 3 o. s. ř. k provedeným důkazům, z nichž soud prvního stupně neučinil žádná skutková zjištění, odvolací soud při zjišťování skutkového stavu věci nepřihlédne, ledaže by je zopakoval; tyto důkazy je povinen zopakovat, jen jestliže ke skutečnosti, jež jimi má být prokázána, soud prvního stupně provedl jiné důkazy, z nichž při zjišťování skutkového stavu vycházel.

V projednávané věci byl důkaz výsledkem svědkyně S. G. proveden soudem prvního stupně, který však s ohledem na odlišný (od odvolacího soudu) názor na věc (že předmětem okamžitého zrušení pracovního poměru nebyly absence žalobkyně ve dnech 29. 6. až 7. 7. 2005, kdy podle jejího názoru čerpala dovolenou) z tohoto důkazu neučinil žádné skutkové zjištění. Odvolací soud sice důkaz výsledkem svědkyně S. G. zopakoval, nikoli však k tomu, co je jí známo o případném ujednání účastnic ohledně dovolené žalobkyně v roce 2005. Přesto odvolací soud v rozporu s ustanovením § 213 odst. 3 o. s. ř. k části výpovědi svědkyně S. G., kterou učinila toliko před soudem prvního stupně přihlédl a postavil na ní svůj skutkový závěr (že účastnice se na termínu čerpání dovolené žalobkyní předem dohodly ústně), který byl významný pro právní posouzení věci.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o. s. ř.) a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)